

FINK ESZTER volt" babitsos"

Így emlékszik vissza az iskola falai között eltöltött nyolc évre:

8 évem a Babits Iskolában

Egy kicsivel kevesebb, mint nyolc év. Én első osztály második fél évében érkeztem ide. Még emlékszem, ahogy Anyukámmal karöltve, beléptem az osztályba. A többiek meglepődötten néztek rám, volt, aki felállt és harsányan köszönt. Én csak álltam megszeppenve, amikor a leendő osztályfőnököm: Gyöngyi néni intett, hogy üljek le. A beilleszkedés egy kicsit nehezen ment, de egy idő után megbarátkoztam mindennel és mindenkivel. Az iskolát is a magaménak éreztem. Az osztály, amibe belecsöppentem, barátságos, összetartó közösség volt. Én egy kicsit csenedesebb, visszahúzódóbb voltam, de ennek ellenére valamilyen szinten mindenkivel megtaláltam a közös hangot. Az alsós éveim biztonságos és családi hangulatban teltek el. Az első osztály hamar elszállt. A következő évben három új osztálytárral gyarapodott a 2.c. Ha jól emlékszem ekkor kezdtünk uszodába járni és ebben az évben érkezett meg az új napközis tanárunk: Kriszta néni. Őt nagyon szerettem, ahogy azokat a tanárokat is, akikhez ügyeletbe jártam. Osztályfőnökünk Gyöngyi néni volt, akivel mindig sokat beszélgettünk. Azt hiszem a lehető legjobban bánt velünk és a felsőhöz szükséges tudást is kellően, átadta. Számomra a papírgyűjtések is emlékezetesek voltak, ugyanis bármennyire is összetartó volt az osztály és bármennyire is sok papírt hoztunk, valahogy mindig utolsók lettünk. Aztán ott voltak még a farsangok. Eleinte mindenki beöltözött, de, ahogy idősödtünk, ez egyre inkább elkopott. A kirándulásokra is emlékszem. Jártunk Óbányán, Sötétvölgyben, Váralján, és Ópusztaszeren. Váraljára sokszor mentünk fölsőben is. Megnyugtató vidék, szerettem ott lenni. Sose felejttem el az ópusztaszeri, régi stílusú édesség boltot. (Ez jellemző rám, az evéssel kapcsolatos dolgok mindig mély nyomot hagynak bennem.) Arra is emlékszem, amikor kaptunk egy számítógépet. Ez nagydolog volt, mindig beosztottuk, hogy mikor ki játszhat vele.

Nem tudom, hogy mennyit tanultam, de jó jegyeim voltak. Csak a matek lógott ki egy kicsit a sorból. A tantárgyak közül leginkább a rajzot és az éneket szerettem. Talán azért, mert ezek egy kicsit kötetlenebbül teltek. Az alsós anyag, talán legnehezebb része a nyelvtani ismeretek elsajátítása volt: igék, főnevek, számnevek, melléknevek Ezeket 3.-ban tanultuk. Negyedikes fejjel kezdtem el kosarazni Noémi néninél. Ide is nehéz volt beilleszkedni, sőt nem is sikerült, mert abbahagytam. Nem éreztem jól magam, túl kötött volt. Azt a gondolatomat, hogy be szeretném fejezni a kosarazást, úgy adtam edzőm tudtára, hogy megírtam egy levélben, odaadtam neki és arra hivatkozva, hogy lekésem a buszt, szó szerint elszaladtam. Ezzel véget ért kosaras pályafutásom. Nem is bánom, a versenyzés nem nekem való. Ennek ellenére tesi órán, hobbi szinten szívesen űzöm ezt a sportot. Szintén negyedikes voltam, amikor Juci néni, az ének tanárunk odahívott magához egy másik osztálytársnőmmel együtt. Judit néni, a felsős énektanárnő is ott volt. Juci néni azt mondta, hogy véleménye szerint jó hangunk van, és részt vehetnénk az énekkarban. Ettől a naptól kezdve énekkaros voltam. Bár nem kérdezték meg, hogy szeretném-e ezt csinálni, nem is bántam, mert szerettem énekelni.

Negyedikben készült el a második osztályképünk. Nekem ez volt az első. Néha szoktam nézegetni, mulatságos, olyan sokat változtunk. Aztán szépen lassan elérkeztünk az utolsó alsós évfázónkhoz. Ott ültünk a padokban virággal a kezünkben, és figyeltük a könnyekkel küszködő Gyöngyi nénit, aki elkeseredetten kérdezgette, hogy: „Ugye eljöttök majd meglátogatni?” „Hát persze!” - válaszoltuk. Olyan megható volt a pillanat, még ma is magam előtt látom Gyöngyi néni arcát. Végül átadtuk a virágokat és a bizonyítvánnyal a kezünkben elmentünk. Ezzel elkezdődött egy újabb korszak. Félttem a fölsőtől, az idősebb unokatestvéreimet kérdezgettem, hogy mire számíthatok. Ez a folytonos ingázás teremről teremre, egy kicsit ijesztően hangzott. Persze, amikor odakerültem, már nem volt az. A 41-es termet kaptuk meg osztálytermünknek, az osztályfőnökünk, pedig Papp Márta néni lett, aki magyart és történelmet tanított. Ő volt az egyetlen tanár, akit mindenki, kivétel nélkül szeretett az

osztályból. Szinte nagymamánknak tekintettük. S, mint egy jó nagymama tartotta össze az osztályt és mindenki gondját, baját a szíven viselte. Nagyon kedves volt, megértő, sose kiabált velünk. Ahhoz, hogy felemelje a hangját és igazán mérges legyen, valami súlyos dolognak kellett történnie. Emlékszem az együtt eltöltött kirándulásokra. Jártunk Szálkán, ahol Márta néni vállalta a paprikás krumpli megfőzését, amíg mi fürödtünk a tóban. Aztán voltunk még Váralján, a már említett kedvenc kiránduló helyemen, ahol szintén saját főzésű paprikás krumplit ebédeltünk. A Márta néniel eltöltött évek alatt, ha jól emlékszem még a papírgyűjtésen is dobogós helyezést értünk el. Majd elfelejtettem, hogy ebben az évben még két új osztálytárs is érkezett, akik hamar beilleszkedtek.

Az ötödik év is elszállt itt a Babits-ban. Összességében jó volt. Hatodiktól kezdve, azonban az osztály kezdett csoportokra bomlani, és a régi összetartás veszített erejéből. Egyre többen, inkább a fiúk közül, lejjebb adtak a tanulásból, cigizni kezdtek és agresszívabbá, rosszabbá váltak. Ez ellen nem volt mit tenni, így hamarosan a 6.c is kivívta a c-eknek járó rossz hírnevét. A hatodikos évekből az osztálykirándulás maradt emlékezetes számomra. Egy elég rozzant busszal vágunk neki a két napos kirándulásnak. Az első napon voltunk a zirci arborétumban, a veszprémi állatkertben és Székesfehérváron a Sétálóutcában, valamint a McDonalds-ban. Engem az arborétum nyugozott le leginkább, mert nagyon szeretem a növényeket. A második napon Budapestre mentünk. Itt is sok mindent megnéztünk. Én ekkor jártam először a fővárosban.

Nagyon tetszett, csak túl nagy volt. Még egy dolog emlékezetes maradt, amit sajnós nem tudok elfelejteni. Méghozzá az, hogy Márta néninek, a mi drága, szeretett osztályfőnökünknek el kellett mennie. Nyugdíjba vonult. Szörnyen mérgesek, de leginkább csalódottak voltunk, hiszen megígérte, hogy végigvisz minket. Nem tudtuk mit tenni el kellett fogadnunk.

Mikor elérkezett az évváró napja, ismét virággal a kezünkben ültünk a padokban és búcsúzni kényszerültünk. Már nem is emlékszem, hogy Márta néni mit mondott, de azt tudom, hogy Ő is egy kicsit elpityeredett. Mindenkihez egyenként odament, átvette a virágot és adott egy puszit. Mindeközben még is mosolygott, nem veszített örökös jó kedvéből. A hetedikes évnitő alkalmával már hivatalosan is az új osztályfőnökünkhöz, Molnár Géza bácsihoz tartoztunk. Sajnos nem csak ez az egy dolog változott. Új tanárok is érkeztek, hogy betöltsék Márta néni helyét. Egy magyar és egy történelem szakos tanárnő. Mindkettőjüket nagyon kritikusan szemléltük, de egy kis idő múlva, legalábbis én, nagyon megszerettem Őket. Az osztályközösségben annyi változás történt, hogy az egyik osztálytársnőnk másik iskolába ment, egy osztálytársunk pedig megbukott. Nekem mindketten hiányoztak. A változások közé tartozott még az is, hogy ettől az évtől kezdve kémiát, fizikát és biológiát is kellett tanulnunk. Géza bácsival jól kijöttünk. Aranyos volt, segítőkész, gondoskodó és emellett még a matekot is jól tanította. A hetedikes évekből is leginkább a kirándulás maradt emlékezetes. Már csak arra emlékszem, hogy Keszthelyre mentünk, ahol megnéztük a Festetics-kastélyt, a Sétálóutcát és még néhány dolgot, amire már név szerint nem emlékszem. Anci néni jött velünk, kísérő tanárként. Mikor a Sétálóutcán jártunk, egyszer csak elkezdett esni az eső, majd elállt. Ennyivel azonban nem úsztuk meg, hirtelen korom fekete felhők kezdtek gyülekezni az égen. Gyorsan visszaszaladtunk a buszba. Olyan sűrűn kezdett esni az eső, hogy alig láttunk ki az ablakon. A vihar miatt megghiúsult egy fontos, szinte a kirándulás egészét képező szabadtéri program. Hát, erről sajnós lemaradtunk, de ennek ellenére én jól éreztem magam. Nem sokkal ezután az egész felső tagozattal Sötétvölgybe mentünk. Bár Géza bácsival voltunk, ennek ellenére most is paprikás krumpli volt a menü, amit közösen főztünk.

Egyik alkalommal Géza bácsi kitalálta, hogy menjünk el az osztállyal a Kálvária térre, szalonnát sütni. Belegyeztünk. Nagyszerűen sikerült, egy kellemes délutánt töltöttünk együtt. A hetedik év vége is lassan elérkezett. Az évváróra most Apukámat és Anyukámat is elhívtam. Ezúttal is kaptam könyvet a jó tanulmányi eredményemért. Miután felmentünk az osztályba, sor került a bizonyítványosztásra. Az enyém kitűnő lett. Büszkén mutattam Apukámnak, jó érzés volt, hogy Ő is ott lehetett. Láttam rajta, hogy örül. Ez sokat jelentett számomra. Ezzel elérkeztünk az általános iskola utolsó, szerintem legnehezebb évéhez, a 8. osztályhoz. Októbertől megkezdődtek a felvételi előkészítők. Már előre izgultam. 2005. január 28.: a nagy nap. Én az I. Bélában írtam meg a felvételit. Nehéz volt, leginkább a matek. Összesen 68 pontot értem el. Van, aki kevésnek tartotta, van, aki megdicsért. Az a lényeg, hogy én úgy éreztem megtettem mindent és a legjobb tudásom szerint oldottam meg a feladatokat. A felvételi lezajlásával nagy kő esett le a szívemről, már csak az volt a kérdés, hogy kit hova

vesznek föl. Nagyon örültem, amikor megérkezett az értesítő levél, hogy felvettek a dombóvári Illyés Gyula Gimnáziumba. Rögtön körbe telefonáltam mindenkit a családban. Áprilisban Géza bácsi, a felesége, az Isti meg én, elmentünk Kaposvárra megnézni a Munkácsy kiállítást. Nagyon szép volt, el se tudtam hinni, hogy egy ilyen híres festő képeit testközelből csodálhatom. Az oda út is kellemes volt. Vonattal mentünk. Ez azért fontos, mert már több éve nem utaztam vonattal. Miután megnéztük a kiállítást egy kicsit még sétáltunk a városban, majd így négyesben, elindultunk haza. Ezzel Géza bácsi egy újabb felejthetetlen élménnyel ajándékozott meg. Szintén áprilisban került sor egy másik fontos eseményre, az egyéni fényképezkedésre. Nagyon izgultam, de hál' istennek jól sikerültek a képek. Mikor kézhez kaptuk őket, rögtön elkezdtem tervezgetni, hogy kinek milyen adok. Az ez évi kirándulásról sajnos nem tudok beszámolni, mivel még nem zajlott le. Erdélybe megyünk június 9-12-ig. Géza bácsi sok mindent tett azért, hogy elmehessünk és átélhessük mindazt, amit Ő már átélt.

Már csak egy nagy esemény van hátra, a ballagás. Emlékszem, amikor nekünk kellett ott állni a nagypályán és fel kellett feldíszíteni a nyolcadikosok termét. Nagyon untam, nem szerettem ezeket az alkalmakat. Viszont, ha beleképzelem magam a ballagók helyzetébe, nekem nagy örömet szerezne, ha a tiszteletemre ennyien összegyűlnének. Az is nagy megtiszteltetést jelentett, amikor Erzsi néni felkért, hogy mondjak el pár versszakot Babits, A Régi kert című verséből, a megemlékezésen. Nagyon örültem, hogy rám gondolt. Ballagás Régen még vártam, de most síni tudnék, ha eszembe jut. Itt hagyni mindent és mindenkit, akit szeretek és belevágni az ismeretlenbe. Azt már nem, de muszáj! „A búcsúzás fájó néha, de életünknek ez a sora.” Ezt a sort, abból a versből idéztem, amit az egyik osztálytársnőm fog elmondani a tanárbúcsúztatón. Arra az alkalomra is sokat készülünk, de erről többet nem árulok el. Hogy mit kaptam ettől az iskolától? Szeretetet, odaadást, odafigyelést, tudást, biztonságot, segítőkészséget és még sok minden mást, amit elsősorban tanárainknak köszönhetek. Lehet, hogy ezek a szavak kissé elcsépeltnek tűnnek, de az érzés, ami mögöttük van kifejezhetetlen és leírhatatlan. Ezt csak én érzem idebent, a szívemben. Egy biztos, életem legszebb éveit töltöttem el a Babits Iskola falai között és a szívem mélyén örökre Babitsos maradok.

Szekszárd, 2006. május 30.
